

клонче. Но знайте, че аз съм едничката, която мога да глътвам големите космати гжсеници или, с човката и ноктите, да изравям белите червей.

Зеленият-кжлвач: Като повдигам с моята яка човка кората на дърветата, аз се храня с насекомите, които, скрити отдоле, опустошават дървото.

Враната: Вие много добре познавате моя пригравнал глас, моята черна перушина. Аз съм големата чистачка на нивята: червей, скакалци, горски мишки — всичко това е хубаво за мене. Аз съм, която ви спасявам от тях.

Така ни говорят всички птици — от най-малката до най-големата. И приятният глас на славейчето се смесва с пронизителното грачене на враната, за да ни разкажат за услугите, които ни правят. И през всичкото време, когато ни разказват, те не забравят своята длъжност: под удара на техната човка постоянно намалява безбройното множество насекоми.

Ако убиете една птичка или развалите едно гнездо, вие спасявате живота на хиляди насекоми, които ще изедат житата и лозята, вие туряте в опасност жътвата на другите и вашата собствена. Вие в такъв случай сте виновни, и законът справедливо ще ви накаже.

Х. П-в.

Перо и мастилница.

(Х. Х. Андерсен).

Като гледал мастилницата, която била на писмената маса в кабинета на поета, един от околните веднаж казал: „Чудно нещо, какво ли не излиза от тази мастилница! . . . Какво ли пак отново ще излезе от нея? . . . Да, наистина чудно!“

— Именно! Това е просто непостижимо! Аз сама всекога казвам това! — обжрнала се мастилницата към пачето перо и другите предмети по масата, които могли да я чуят. — Чудно нещо! Ама какво ли не излиза от мене! Просто невероятно даже! На, аз и сама не зная, какво пак отново ще излезе от мен, щом човек пак почне да топи от мен мастило. Само една моя капчица е достатъчна, за да се напише половин страница, и какви ли не работи нема да съдържа тя! Да, аз съм особена, бележита мастилница! От мен излизат всекакви поетически творения! Живите лица, които другите хора отведнаж познават, искрените чувства, хуморът, чудните описания на природата! . . . Аз и сама не мога да разбера — аз нищо не отбирам от природата — де е скрито всичкото това у мен? И се пак това си е така! От мен съ излезли и излизат всички тези въздушни, грациозни женски образи, смелите рицари на запенени коне, и какво ли не още? . . . Уверявам ви, всичко това излиза от мен просто безсъзнателно!